

Lisa W Carlson

Ur den mobila ateljén, Härnösands konsthall, till 13 februari

Jag har fått lära mig att en god recensent skriver med både socker och salt i sitt bläck, men också att det är olämpligt att salta i sår. Lisa W Carlsons aktuella utställning på Härnösands konsthall är en öppen reva i huden, en blottad strupe. Hur lätt är det då inte för en elak kritiker att passa på att ge ett otäckt stick? Det är den sårbarheten som är utställningens stora förtjänst och som gör att jag tycker så mycket om den.

Utställningen består till stora delar av självporträtt tagna med en mobilkamera och utskrivna på fint konstpapper. Bara det är ett stort risktagande. Dagens selfiekultur är lika avskydd som anammad, ofta är vi både med och mot på samma gång. Men Lisa W Carlsons bilder befinner sig på motsatt sida om det glättiga fasadliv som många av oss människor försöker ge sken av att leva på internet. Hon visar istället upp sin egen osäkerhet och instabilitet. I installationen *Vem är du?* har hon byggt upp ett korthus av bilder på sig själv. Det slår an tonen. Ärligheten i att visa det egna jaget som så bräckligt imponerar på mig. Visst finns det en risk att det kan uppfattas som narcissistiskt att välja sig själv som huvudmotiv, men ärligt talat är och var många av de konstnärer jag tycker allra bäst om ganska insnöade på sig själva. Detta är verkligen inget nytt. Det nya och paradoxala är att inte bara konstnärer avbildar sig, utan alla, och att alla samtidigt tycker illa om detta beteende. Därför är det befriande när någon ger sig själv tillåtelse att på allvar utforska sitt psyke genom sitt ansikte.

Jag tittar noga på alla bilderna. Förutom självporträtten finns också många bearbetade fotografier som tagits under nattliga promenader i Härnösand. Allt känns välbekant. Det spöklika tobaksmonopolet som hotar att falla över en, de tomma gränderna och de långa skuggorna från gatuskyltarna. En del bilder känner jag också igen från Svanö, ön med den tomma oljecisternen och övergivna husgrunden som blev ett konstprojekt. Många av bilderna är hopslagna som om de vore dubbelxponerade. Ett foto av en jordglob har korsats med en stadsbild så att det ser ut som att en glaskupa ligger över husen, en genomskinlig haj cirklar ovanför en grupp människor på en äng. Tekniken gör att bilderna känns än mer drömska och meningsbärande. En annan effekt som använts flitigt är en mörk ram som gör att det ser ut som att svärta sipprar in i bilderna utifrån.

Något som jag tycker mig se i många av bilderna är en medvetenhet om alltings förgänglighet och allas vår dödlighet. Ibland är den uttalad, som i den svartvita bilden av en livlös kaninkropp på en asfaltsväg. Andra gånger är det mer en förnimmelse, som i de bilder där betraktaren befinner sig svävande över staden och dess hustak. När som helst kan man trilla ner och bryta nacken som en liten kvist. På en av väggarna i konsthallen hänger en inramad berättelse i textform. Historien verkar också dubbelxponerad och utspelar sig både i ett nattligt Härnösand och på ett tåg med sammetssäten där en man med en bärnstensfärgad kam bjuder på sötsaker. Scenerna återkommer i bilderna, som ekon eller speglingar. En textrad läser jag om och om igen.

”Att stå med tårna utanför kajkanten och se ner i det mörka vattnet, falla rakt ner och bli kvar i det mörka och tysta.”

Raden berör mig starkt, kanske för att jag påminns om en närstående som dränkt sig, kanske för att det är djupt mänskligt att tänka på döden. Det verkligt existentiella gränsar ofta mot det banala. Tanken på det kalla vattnet får mig att vilja dra in armar och ben mot kroppen. I Sverige tar en person sitt liv var sjätte timme.

Jag tänker ibland på vad konst ska vara bra för. En kraft den har som inte ska underskattas är att den kan få människor att känna sig mindre annorlunda, mindre ensamma. Jag går från konsthallen med känslan av att den här utställningen gjorts för att trösta just mig. Hoppas att många andra besökare också välsignas med den känslan.

Text och foto: Alveola Ämting
Volym 2016-01-21